

ایران یعنی همین آغوش

فرزاد نعمتی

خبرنگار گروه فرهنگ

وقتی خبر قرعه تکواندوی زنان المپیک را شنیدیم و دانستیم که باز ناهید کیانی و کیمیا علیزاده باید به مصاف هم بروند، نه فقط هیچ رگ شوقی برای تماشای این بازی در درونم بیدار نشد، بلکه بیش از پیش تلخی دور قبل مسابقات و رویارویی این دوزن جهانی ایران، قلبم را خون کرد. در توکیو، کیمیا، ناهید را برد اما دست هر دو از مدال کوتاه ماند. این بار نیز وقتی نتیجه دیدار آنها را شنیدیم، دلم پر از غصه شد که آخر خدایا این چه مصیبتی است که بر ما می‌رود؟ چرا چنین چندپاره شده ایم؟ این را باید نشانه چه گرفت که از ۳۶ ورزشکار تیم پناهندگان المپیک، ۱۴ نفر ایرانی هستند؟ شاید از نظر برخی اینها طبیعی باشد و بگویند آخر در آغاز هزاره بیست و یکم، دیگر چه جایی برای این حرف‌ها باقی مانده؟ دانه نخوانده‌ای: «سراسر جهان وطن من است»؛ باور بفرمایید من هم هیچ مشکلی با صورت‌های معقول جهان‌وطنی ندارم. نه زیادپرستم و نه فکر می‌کنم ایرانیان ملت برتر جهانند. اجازه بدهید اما نکته‌ای را درباره ما ایرانی‌ها خدمت‌تان عرض کنم. حرف اصلی مهم‌ترین طرفداران ایده‌های جهان‌وطنی این است که ملت‌م‌ملیت‌م‌فاهیمی جدیدند که در دو، سه قرن گذشته «برساخته» شده‌اند. روی این کلمه «برساخته» هم خیلی تاکید می‌کنند. منظورشان این است که ملت‌های مدرن را ادامه طبیعی و بدیهی هیچ امری از جهان قدیم نظیر نژاد و قومیت ندانند. نوعی برنامهریزی انسانی برای مدیریت سیاسی جوامع و جهان است که می‌توانست چنین نیز نباشد. تا حد زیادی هم حق با آنهاست. اکثر کشورهای جهان، آنگونه که نظر پیردازان ناسیونالیسم می‌گویند، به‌مرور از پس صلح و استغالی ۱۶۴۸ پدید آمده‌اند و شاید بشود گفت «ساختگی» هستند. این صحبت‌ها لااقل درباره ما ایرانی‌ها اما درست از آب در نمی‌آید. نه اینکه من بگویم، خیر. همان نظر پیردازانی که مخالف دیدگاه نژادی درباره ملیت هستند، کسانی مثل اریک هابسبام، نوشته‌اند که وضعیت برخی از جوامع با این تعاریف مدرن فرق دارد و آنها از هزاران سال پیش، درکی از هویت جمعی خود داشته‌اند که کاملاً شبیه ناسیونالیسم مدرن نیست، اما با وضع غیرملی غالب جوامع جهان قدیم نیز متفاوت است. یکی از این «ملل تاریخی»، ایران است. فقط هم البته ایران نیست. چین و کره هم چنین‌اند. نکته این که ایده ایران از دوران خاتم‌ششیان و اشکانیان مفهومی سیاسی-سرمزمنی (و نه صرفاً قومی و نژادی) بوده است. انگار نیاکان ما خیلی پیش‌تر دست به ابداع این مفهوم ملی زده‌اند و از این نظر در جهان پیشگام‌اند. طبق این روایت «هویت فرهنگی ایرانی» امری تاریخی است که از دوران باستان تا کنون در اشکال متنوع بازآفرینی شده است، بنابراین ایرانیان ملتی نو با هویتی کهن هستند. جراردو نیولی ایتالیایی هم در کتاب «ایده ایران»، همین را مطرح می‌کند. ریشه‌های پایداری ایران از پس چندین تهاجم بزرگ تمدنی و نظامی، از یطن همین پیوستگی هویتی ممکن شده و برای همین است که می‌گویم وضعیت ما با بقیه کمی فرق دارد. حال دلمان خون نشود وقتی می‌بینیم ایرانی‌ها باید با هم‌دیگر مبارزه کنند؟ واقعا باید گفت چه جنگ نابرابری! آن‌هم در دنیایی که باز می‌بینیم به‌طور تاریخی، ایران چنان چهارراه جهان همواره مورد طمع، حسد و تهاجم دشمنانی عیان و پنهان بوده. وقتی گاه چنین تنها هستیم، حیث نیست که خودزنی کنیم؟ نمی‌خواهم در چند و چون مهاجرت‌ها بیچیم. دنبال مقصر هم نیستیم. گروتیوس، حقوقدان سیاسی زمانی نوشت: «اگر می‌بینم من را نمی‌خواهد، من هم او را نمی‌خواهم؛ جهان فراخ است.» به دنیا فراخ است، اما آدمیزاد گاهی حریف قرعه مسابقات المپیک هم نمی‌شود. شاید باز بگویند آخربیک مسابقه ورزشی که این همه حرف و حدیث ندارد؟ می‌گویم کاش نداشت، اما بنگرید به غوغای این روزهای مردمان درباره این وضعیت. بپذیریم که این وضع چنان استخوان لای زخم دارد روح‌مان را می‌خراشد و چه بهتر که فکری برای آن بکنیم. پدران‌مان البته بدان اندیشیده بودند و رسیده بودند به الگوی «وحدت در کثرت»؛ روشی مداراجویانه که ایرانیان را خودی و غیر خودی نمی‌کرد، به مرام و مذهب و مشرب ساکنان ایرانشهر احترام می‌گذاشت و به دلیل همین آزادمنشی‌ها، ستایش‌های گوناگون برانگیخته بود. «ایران» هرگاه چنین بود، به شکوه رسید و هرگاه از آن تخطی کرد، دچار زوال شد. هنوز هم راه پیش‌روی ما برای اتحاد قلوب، همین است و مصداقش می‌شود همان کاری که ناهید و کیمیا در لحظه اهدای جوایز در پیش گرفتند؛ آغوش گشودن. ایران یعنی همین آغوش. ایران یعنی همان نفس راحتی که کیمیا بعد از آن آغوش کشید. شاهرخ مسکوب زمانی نوشته بود: «وطن یعنی بودن با «کسان» معینی در «جای» معینی که تهنادر همان جا آن احساس شغف به آنها دست می‌دهد. «آن جای معین» گاهی «خاک» نیست، «آغوش» است. شاید مسکوب عزیز این را خوانده بود. ما این را نیز چشیدیم.

عکس: جاوید نیک‌پور

۲۴ ساعت

۱۶

24 HOURS

hammihanmedia@gmail.com

@Hammihanonline

• صاحب امتیاز و مدیرمسئول: غلامحسین کریاسچی
• مشاوران: عباس عیدی و احمد زیدآبادی
• سردبیر: محمدجواد روح • سردبیر آنلاین: افشین امیرشاهی • معاون سردبیر: مهرداد خدیر
• دبیران گروه‌ها: فرزانه طهرانی (اقتصاد) • آرمین منتظری (دیپلماسی و بین‌الملل)
• علی ورامینی (رسانه و فرهنگ) • سمیه متقی (سیاست) • الناز محمدی (جامعه) • آرش خاموشی (عکس)
• مدیر اداری و آگهی‌ها: شاهرخ حیدری
• مدیر هنری: مهدی قربانی تبار
• هادی حیدری (طرح و کاریکاتور) • شبنم رحمتی (معاون آنلاین)
• حروفچینی و ویراستاری: شهرام هادی

• تلفن روابط عمومی: ۸۸۷۴۹۳۰۰ • تحریریه: ۸۸۷۳۰۲۹۱ • آگهی‌ها: ۸۸۷۳۵۲۰۷ • نشانی: خیابان شهید بهشتی، خیابان پاکستان، کوچه دوازدهم، پلاک ۱۸
• لیتوگرافی و چاپ: هم‌میهن. • تلفن چاپخانه: ۰۲۱۴۶۸۲۱۱۱۴ • توزیع: نشر گستر امروز نوین • تلفن: ۰۲۱-۹۱۳۰۴۱۴۲

مدیون بی مهری

ناهید کیانی که روزهای سخت و پرچالشی را سپری کرد
تاریخ ساز ورزش زنان ایران شد

سپهر خرمنی

گزارشگر ورزشی هم‌میهن

«بخشی از مردم با یک تفنگ روبه‌روی من ایستادند و طوری مقابل من قرار گرفتند که انگار دشمن آنها هستیم. من را طوری وارد بازی کردند که اصلاً روح من درون زمین حضور نداشت. وقتی مقابل کیمیا شکست خوردم باز هم مردم به من فحاشی می‌کردند. پیش خودم گفتم من که باختم، دیگر چه چیزی از جان من می‌خواهید؟ من با خودم عهد بسته‌م فردای آن روز تلخ پیشرفت کنم. من مدیون بی‌مهری برخی افراد هستم که موفق شدم.»

این فقط بخشی از صحبت‌های دردناک ناهید کیانی است که در اولین مبارزه خود در المپیک توکیو ۲۰۲۰ مقابل کیمیا علیزاده شکست خورد و کنار رفت. او در روزهای پر حاشیه چهار سال پیش که فضای دو قطبی شدیدی شکل گرفته بود، مقابل رفیق دیرینه خود کیمیا علیزاده شکست خورد. برخی سرمست از شکست او، برای کیمیا علیزاده کف زدند و برخی دیگر به کیمیا حمله کردند که به وطن پشت کرده است. قضاوت‌هایی که هر چند این روزها کمتر و کم‌رنگ‌تر شده اما همچنان پابرجاست. کیانی اما عقب‌نشینی نکرد، زخم زبان‌ها را شنید تا او را قوی‌تر کند. تمریناتش را بیش از پیش کرد تا تبدیل شود به یکی از بهترین تکواندوکارهای زن در وزن خودش.

او واژه «انتقام» استفاده نکرد اما توانست بعد از چهار سال از سد کیمیا علیزاده عبور کند و در نهایت به مدال نقره المپیک پاریس برسد؛ کاری که پیش از این هیچ زن ایرانی‌ای موفق به کسب این مدال نشده بود. در این گزارش قصد داریم مسیری را که ناهید کیانی طی کرده، بررسی کنیم و در پایان نیز گریزی بزنیم به درخشش کشتی فرنگی با حسن رنگرز که تیم یکدستش قهرمان المپیک شدند.

تاریخ‌سازی که اشتباهی سمت تکواندو رفت

«مادرم من و خواهرم را به یک کلاس تابستانی فرستاد و اتفاقاً زیاد آگاهی به ورزش‌ها نداشتم. ما ورزش کاراته را انتخاب کردیم، ولی مادرم اشتباهی لباس تکواندو را خرید. وقتی به کلاس کاراته رفتم به دلیل اینکه لباس تکواندو پوشیده بودیم ما را راه ندادند. در نهایت کلاس تکواندو را شروع کردیم و ادامه دادیم.»

این بخش جالبی از مصاحبه ناهید کیانی است که چطور وارد رشته تکواندو شده است. در ادامه زمانی که ۱۶ ساله بود در مسابقات جهانی نوجوانان در کشور چین موفق به کسب مدال برنز شد و سال بعد در مسابقات آسیایی به مدال طلا رسید. او از سال ۱۳۹۵ با ورود به رده بزرگسالان موفق شد مدال برنز آسیا را از آن خود کند، سال ۹۶ هم نقره رقابت‌های جام ریاست آفریقا را کسب کرد و مسیر موفقیت‌های خود را ادامه داد. اوج موفقیت ناهید کیانی خردادماه سال ۱۴۰۰ بود، او در وزن ۵۷ کیلوگرم مدال خوش‌رنگ طلا را در مسابقات سهمیه المپیک در کشور اردن کسب کرد و راهی المپیک ۲۰۲۰ توکیو در ژاپن شد.

کیانی در دو سال اخیر اما چنان رشد کرد که توانست تبدیل به رنک شماره دو وزن ۵۷ کیلوگرم رشته تکواندو در بخش زنان شود. ناهید کیانی در مسابقات قهرمانی تکواندو جهان ۲۰۲۳، نخستین

چهره

حسن رنگرز برگ برنده کشتی فرنگی

این روزها کشتی ایران هم در المپیک پاریس حساسی سروصدا کرده است. وقتی حسن رنگرز به‌عنوان سرمربی تیم ملی کشتی فرنگی معرفی شد، بسیاری به او تاخند که رنگرز تجربه مدیریتی دارد تا مربیگری اما رنگرز فارغ از این صحبت‌ها توانست کاری را انجام دهد که کاروان ایران در جدول رده‌بندی المپیک بیش از ۴۰ پله صعود کند. در پایان این مسابقات تیم کشتی فرنگی ایران با کسب دو مدال طلا، یک مدال نقره و یک مدال برنز برای اولین بار با کسب چهار مدال در المپیک تاریخ‌ساز شد و بهترین عملکرد را بین تیم‌های حاضر از خود به‌جای گذاشت. البته که همه‌منتظر بودند همچون المپیک لندن، تیم حسن رنگرز بتواند همچون محمدنادر کسب طلا تریک کند، اما این اتفاق رخ نداد. برای تیم ایران سعید اسماعیلی در وزن ۶۷ کیلوگرم و محمدهادی ساروی در وزن ۹۷ کیلوگرم به مدال طلا، علیرضا مهدی در وزن ۸۷ کیلوگرم به مدال نقره و امین میرزازاده در وزن ۱۳۰ کیلوگرم به مدال برنز دست یافتند. همچنین مهدی محسن‌نژاد در وزن ۶۰ کیلوگرم پنجم شد و امین کاویانی نژاد نیز در وزن ۷۷ کیلوگرم در جایگاه هشتم قرار گرفت.

کتابخانه

تفکر خالق هستی و زمان

مارتین هایدگر، فیلسوف بنام و اثرگذار قرن بیستمی آلمانی بود که در حیطه فلسفه غرب و مکاتب پدیدارشناسی، هرمنوتیک و اگزیستانسیالیسم کار کرد. مهم‌ترین اثر هایدگر «هستی و زمان» نام دارد. مبارک راتال که پیش از این کتاب دیگری به‌نام «دین پس از متافیزیک» نیز از او به فارسی ترجمه و منتشر شده است در کتاب «چگونه هایدگر بخوانیم» از تفکر هایدگر می‌گوید. از نظر او، تفکر هایدگر تأثیرات درخور توجهی بر متفکران پس از او از جمله فوکو، سارتر، آدورنو، لویناس، آگامبن، بارت و دیگران گذاشته است و علاوه بر آن آثارش اصالت و استقلالی فکری در حوزه‌های علوم طبیعی، متافیزیک، انتوتولوژی، ماده‌باوری و... دارد. امروزه کرسی هایدگر در آلمان به فلسفه تحلیلی اختصاص دارد، اما فهم فلسفه، روانشناسی، نظریه سیاسی، هنر، معماری و... بدون درک تفکر هایدگر ناممکن است. کتاب «چگونه هایدگر بخوانیم» نوشته‌ی مارک راتال، با ترجمه‌ی مهدی نصر در ۱۶۵ صفحه و با قیمت ۱۶۰ هزار تومان توسط انتشارات نی منتشر شده است.

چگونه هایدگر

بخوانیم

نویسنده:

مارک راتال

مترجم:

مهدی نصر

انتشارات: نی

تاریخ

پایان نبرد شکر بازی

جنگ شکر بازی یا جنگ قلعه چهریق از ۱۸ تا ۲۰ مردادماه ۱۳۰۱ بین قوای دولتی به فرماندهی سرتیپ امان‌الله جهانبانی و اکراد شکاک، به فرماندهی اسماعیل سیمیتقو در گرفت که طی آن نیروهای دولتی موفق به شکست نیروهای اسماعیل سیمیتقو و فتح قلعه چهریق شدند. تا قبل از تشکیل قشون متحدالشکل در جنگ و درگیری‌هایی که میان اسماعیل آقا با قوای دولتی روی می‌داد، غالباً شکست با نیروی دولتی بود. به دنبال تشکیل قشون متحدالشکل، سرکوبی سمکو در اولویت قرار گرفت و این مهم‌ترین مأموریت این نیروی تازه‌تأسیس بود. در نهایت نیروهای اکراد حدود ۲۰۰۰ کشته، زخمی و اسیر دادند و نیروهای ارتش متحمل حدود ۱۲۰۰ کشته و حدود سه هزار نفر زخمی شدند. فتح قلعه چهریق و شکست سیمیتقو، به تیر یک روزنامه‌های کشور بدل شد و باعث شد از اطراف و اکناف کشور تلگراف‌های زیادی برای وزیر جنگ وقت (رضاخان) ارسال شود. احمدشاه قاجار و موتمن‌الملک، رئیس مجلس هم با ارسال تلگراف و نامه، حصول این پیروزی را تبریک گفتند.

از تنهایی تا حمایت قاطع

ناهید کیانی که این روزها بیشترین حمایت را از مسئولان کمیته ملی المپیک و وزارت ورزش در اختیار دارد، در مسابقات المپیک توکیو ژاپن در وزن ۵۷ کیلوگرم با کیمیا علیزاده از تیم پناهندگان المپیک به مبارزه پرداخته بود و نتیجه این دیدار ۱۸ بر ۹ به نفع کیمیا علیزاده به پایان رسیده بود، اوج تنهایی را تجربه کرده بود. بعد از این شکست و عدم راهیابی کیانی به جدول بازنده‌ها (به دلیل شکست علیزاده در یک چهارم نهایی)، او به تنهایی به ایران بازگشت و فردای آن روز استوری‌ای در صفحه شخصی خود منتشر کرد که حتی یک مقام مسئول یا یک کارمند از وزارت ورزش هم به استقبال او نیامده است. اینکه ورزشکاران ایرانی در صورت عدم موفقیت در آوردگاه‌های بین‌المللی‌ای مثل المپیک از سوی برخی مسئولان طرد می‌شوند و در روزهایی که مدال آور هستند بیش از ۲۰ نفر از مقام‌های مسئول به فرودگاه می‌آیند تا در عکس‌های یادگاری ورزشکاران افتخارآفرین حضور داشته باشند، نشان می‌دهد نگاه برخی ظاهراً زمانی جنبه حمایتی دارد که «موفقیت» شامل حال ورزشکاران شده باشد؛ در غیر این صورت نگاه آنها به ورزشکارانی که به هر دلیلی عنوانی کسب نکردند، مثبت نخواهد بود.